Վ. ԲՈՒԹ

ՈՒՐԱԽ ԼՈՂ

83ա
Բ-91

6 NOV 2011

83Ռ
Բ-91

ՎԻԼՀԵԼՄ ԲՈՒՇ

ՈՒՐԱԽ ԼՈՂ

Ռուսերենից թարգմանեց

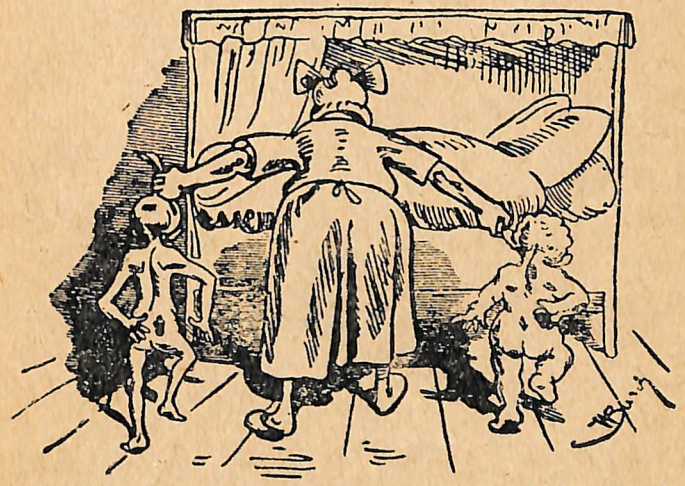

ՊԵՏՀՐԱՏ
ՀԼԿՅԵՄ ԿԿ ԿԻՍ ՄԱՆԿԱՊԱՏԱՆԵԿԱԿԱՆ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ
ԲԱԺԻՆ

ՅԵՐԵՎԱՆ 1937

1 1 MAR 2013

1239

626
38

ՈՒՐԱԽ ԼՈՂ

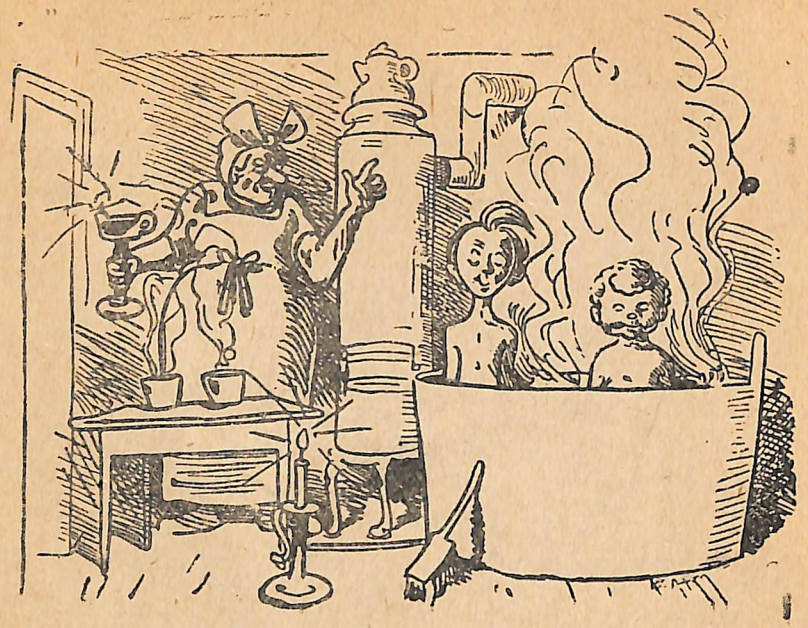

Մորաքույրը վորոշեց
Մանուկներին լողացնել,
Նրանք նստում են հանգիստ՝
Սպասում են յերկուսն ել։

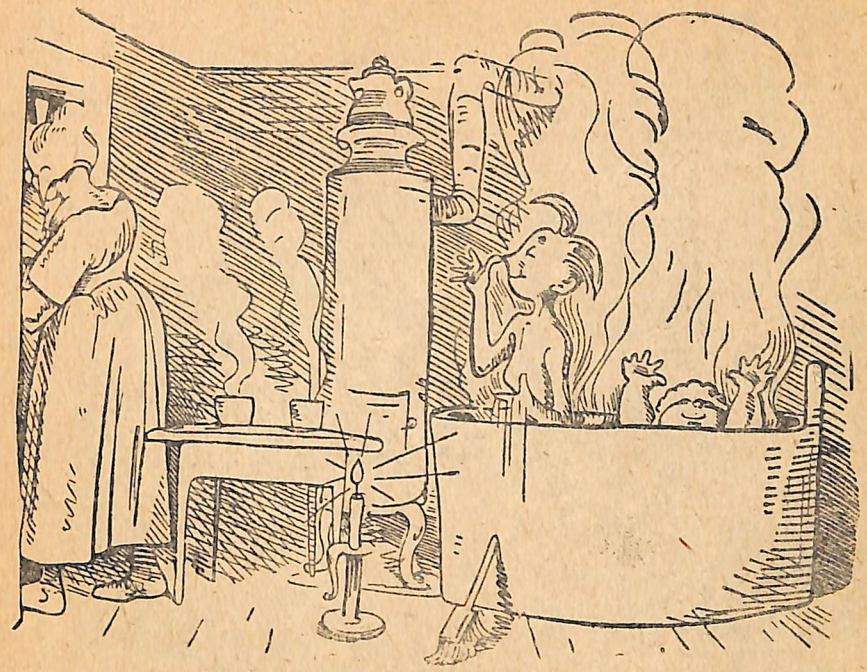

Մորաքույրը նրանց յերկուսով թողած՝
Սպիտակեղենը բերելու գնաց։

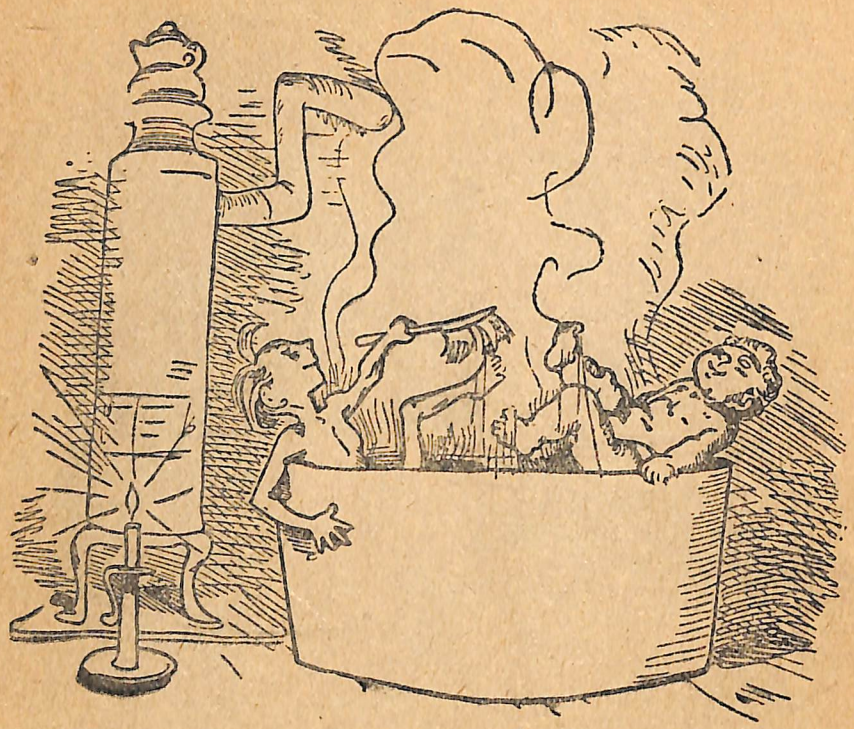

Մընալով յերկուսով յերկու տղաներ՝
Ոճառի շատրվան բաց թողեցին վեր։

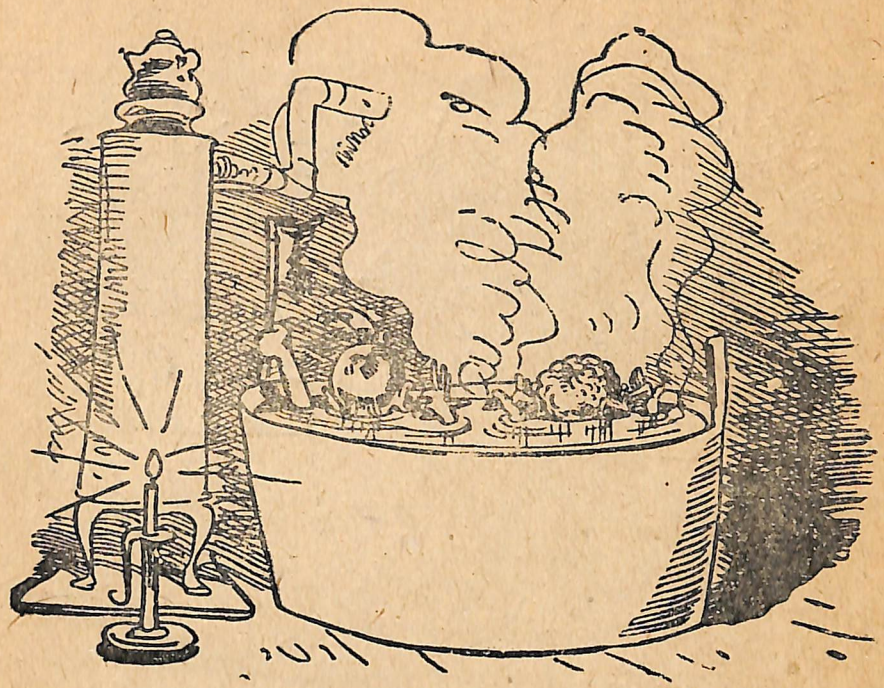

Մի մուռանա յերբ դու մտնես Ջրի տակ,
Դու քո ականջները պիտի պահես փակ։

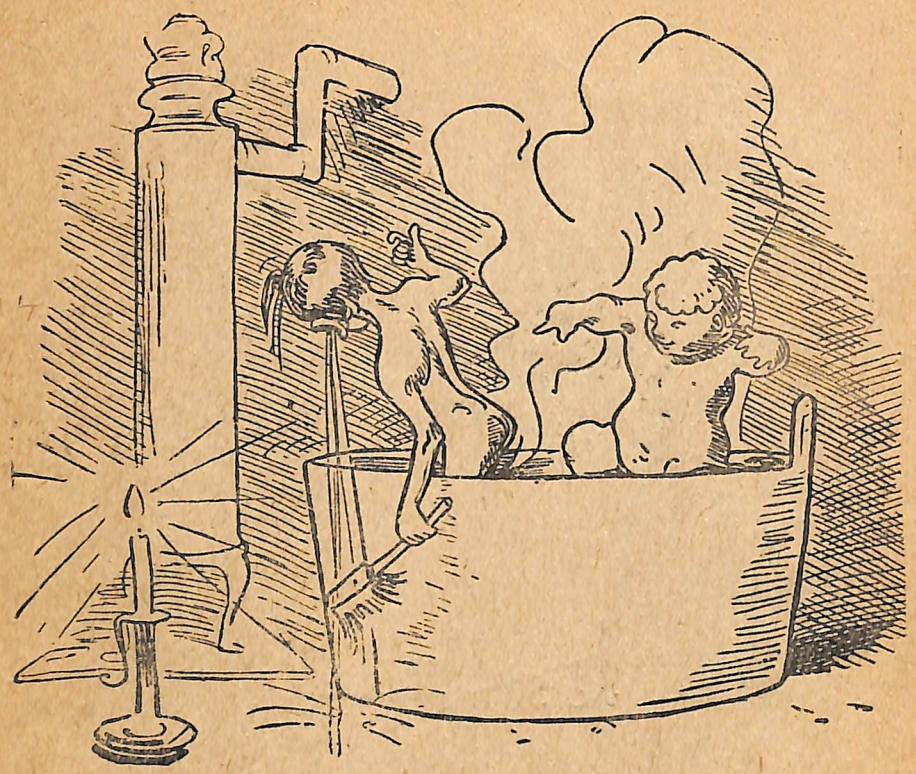

Վահանի ականջից առվակ եր հոսում,
Իսկ չաղլիկ Վանիկը վրան ծիծաղում։

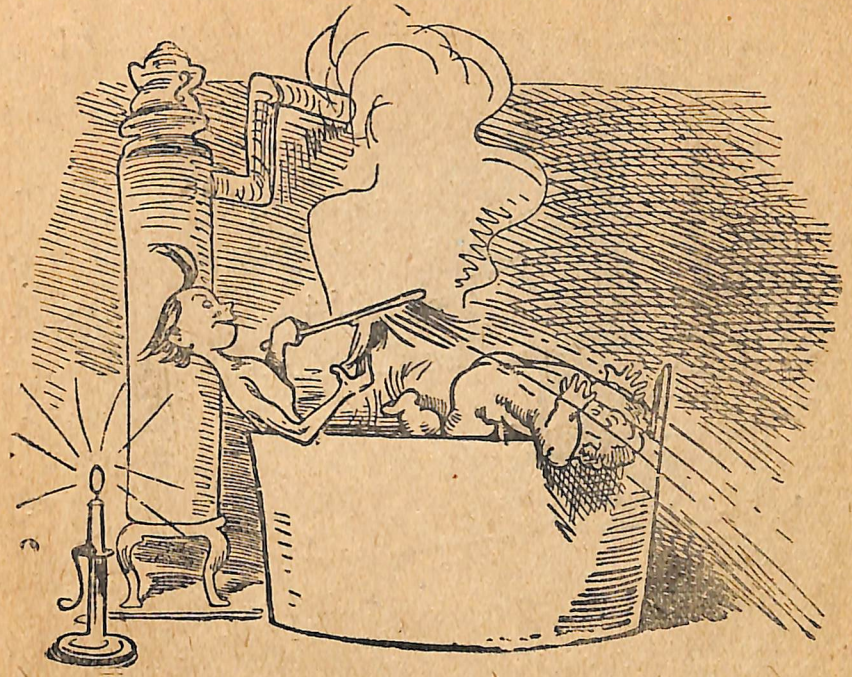

Բայց հիմա, Վանիկը արդեն խեղճացած՝
Ամոթից է խնայել ներքև կռացած։

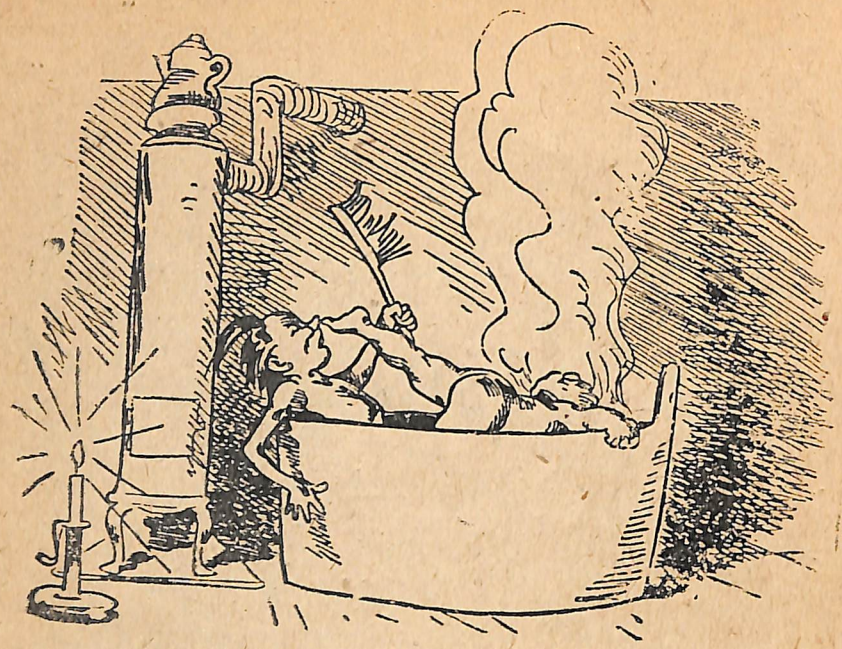

Սակայն մեր Վանիկը վեր ցատկեց ուժգին
Մի հարված հասցրեց Վահանի քթին։

Վահանն էլ՝ ստիպեց այս անգամ նրան՝
Զրում յերեք անգամ գլխուվայր տալ իրան։

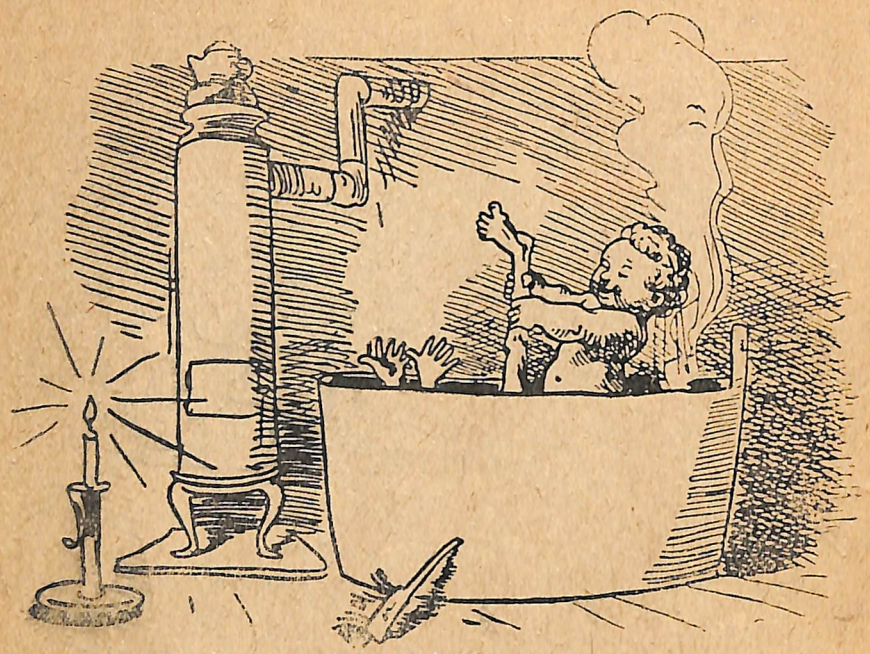

Բայց ահա Վահանի նիհար աջ վոտը
Գերի մնաց չաղլիկ Վանիկի մատը։

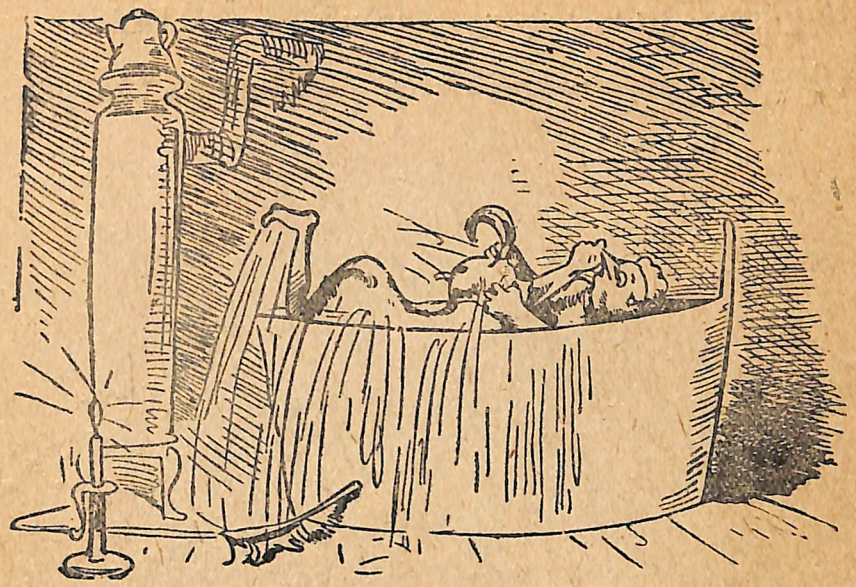

Վանիկի սուր քիթը Վահանը սղմեց,
Վանիկն ել՝ Վահանից մի փունջ մազ պոկեց։

Մորաքույրն յեկավ վառած մոմ ձեռին,
Մինչ այդ վառարանն ը խփվում վաննային,

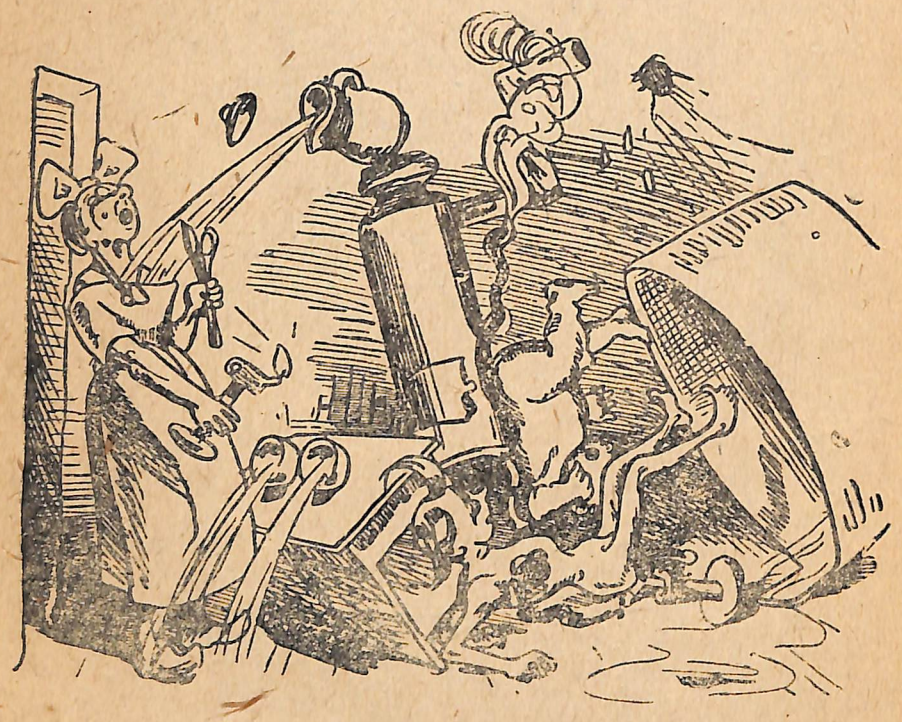

Կաթով լի կճուճներ և թե գավաթներ
Ողում գլխիկոնծի թափվում եյին դեռ։

Բայց ով ե սրանցից մեղավորն հիմի.
Յերկո՛ւսն ել. ամեն մեկն իր հանցանքն ունի։

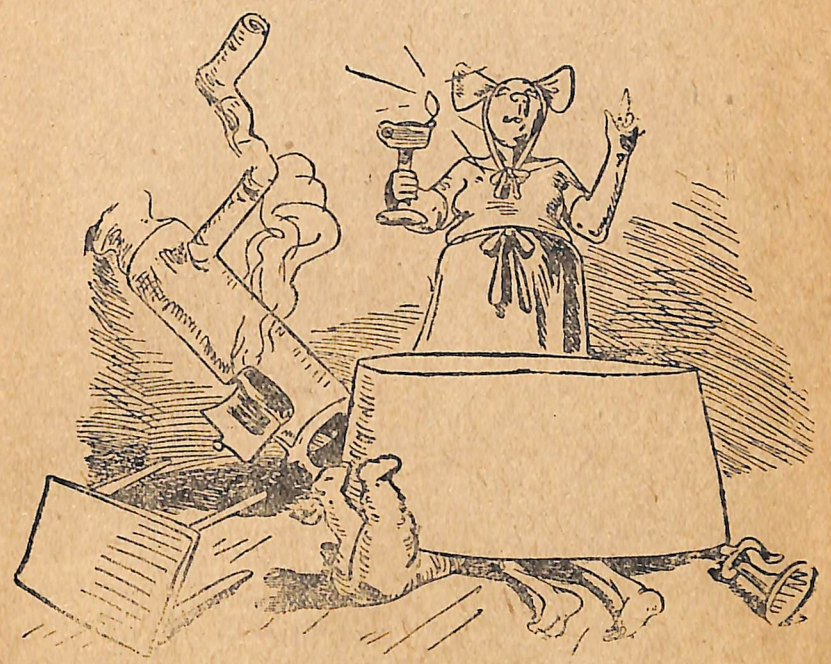

Հանցավոր ե այստեղ նուչնպես և վաննան,
Քանի վոր, ընկերներ, քիչ նեղլիկ ե այն։

ԱԳՌԱՎԻ ԲՈՒՅՆ

626
38

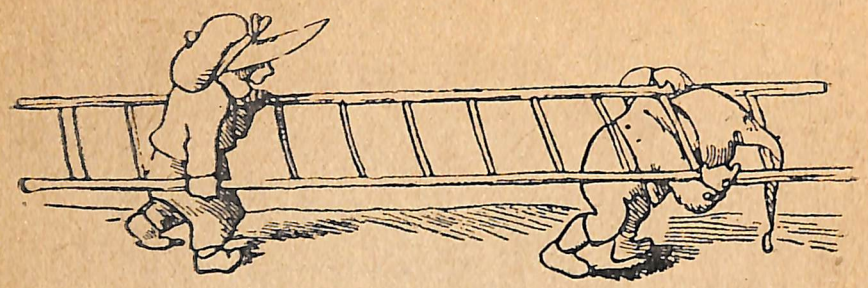

Ուբախ Վահանն ու Վանիկը ժպտուն՝
Գնում են ահա վորսալու թռչուն։

Իսկ այնտեղ, ծառի խիստ բարձրը ճյուղին՝
Իր բույնն է հյուսել ագռավը շյուղից։

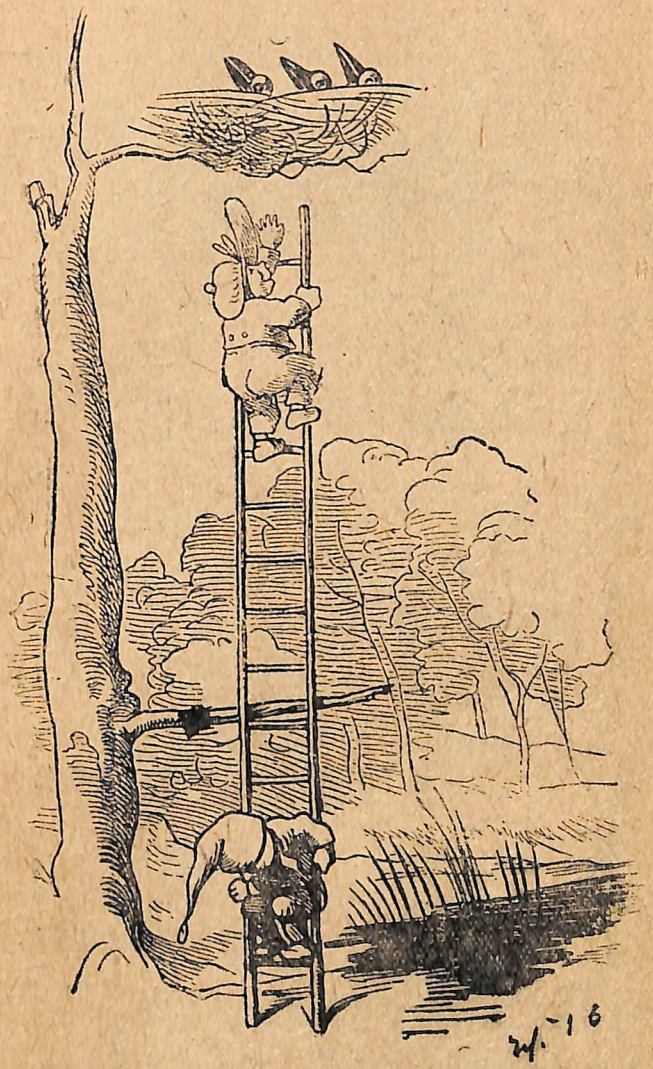

Աֆոն, ձախողվեց նոր խաղը սակայն։
Յերկու չարերը ցեխի մեջ ընկան։

Տխուր վերջացավ թռչնորսը նրանց։
Յերկսի կոշիկն էլ՝ ցեխումն են ցցված։

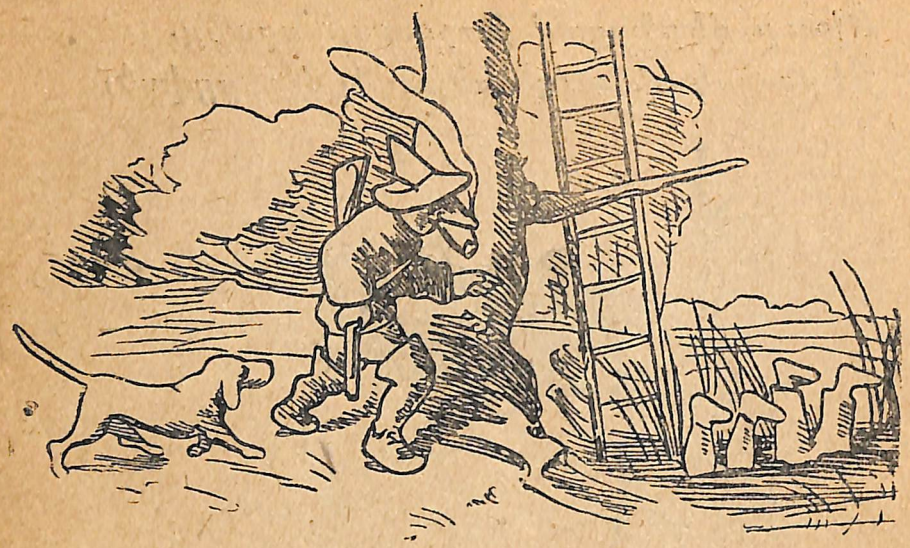

Անտառում վորսի յեր հարևանն իրենց.
«Փնտռիր, Զալիկո՛»—նա շանը ասեց։

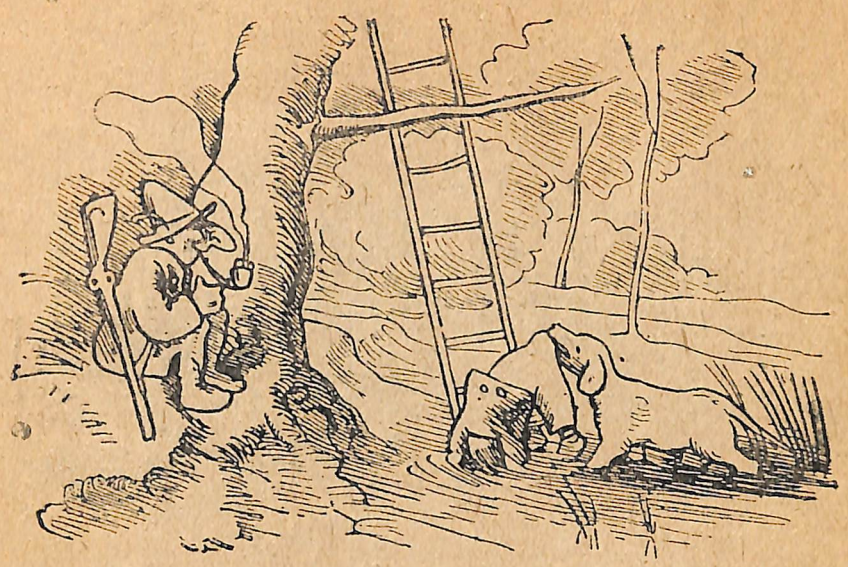

Խելոք շունն իսկույն ճահիճը մտավ՝
Թրջված Վահանին տիրոջ մոտ տարավ։

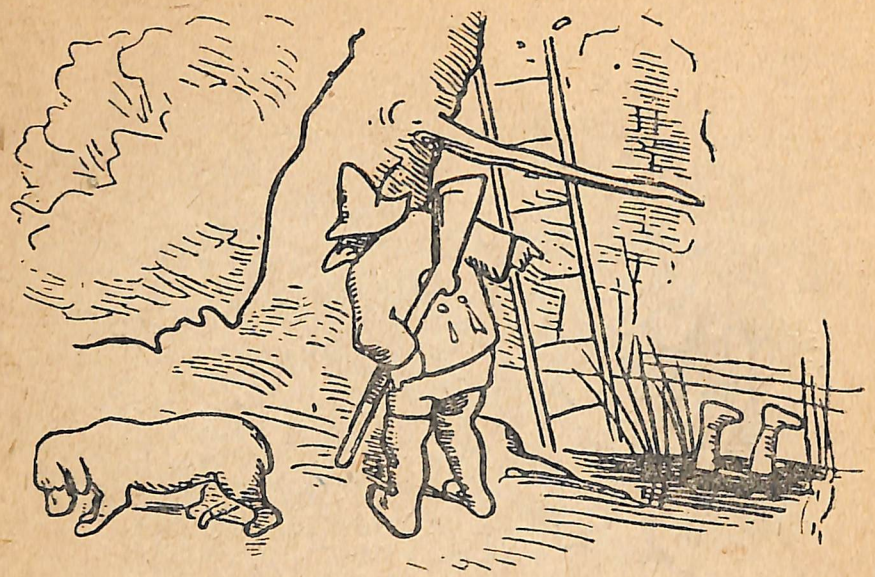

Հետո հաչոցով նա ասաց այսպես.
«Մյուսին՝ ազատել չեմ ցանկանում յես»։

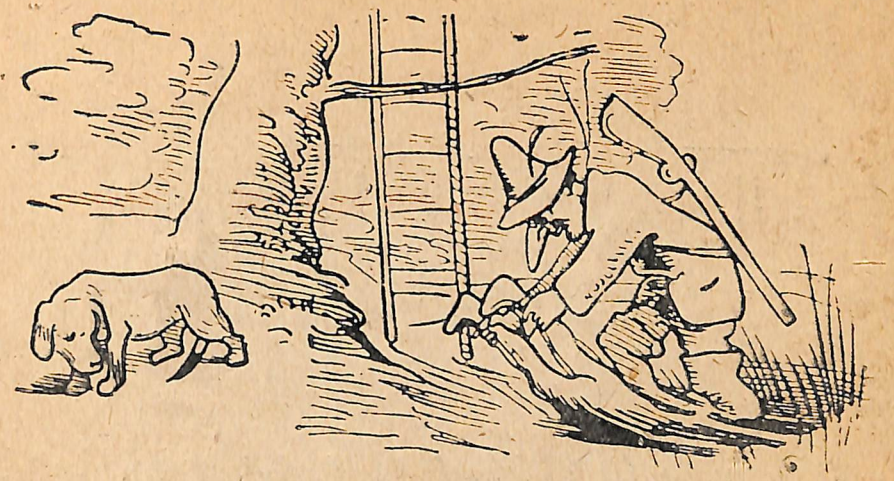

Ծաղիկ հասակում Վանիկը կկորչեր՝
Թե հարեվանը նրան չփրկեր։

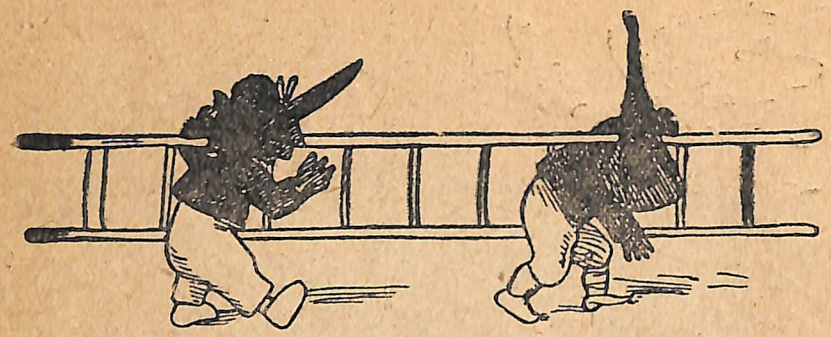

Յերկուսն էլ ցեխում թաթախված են, տես,
Դժվար դու նրանց իրարից չկես։

Վորսորդը գնաց — թաց կոշիկներով,
Շունն էլ յետևից — ցեխոտ թաթերով։

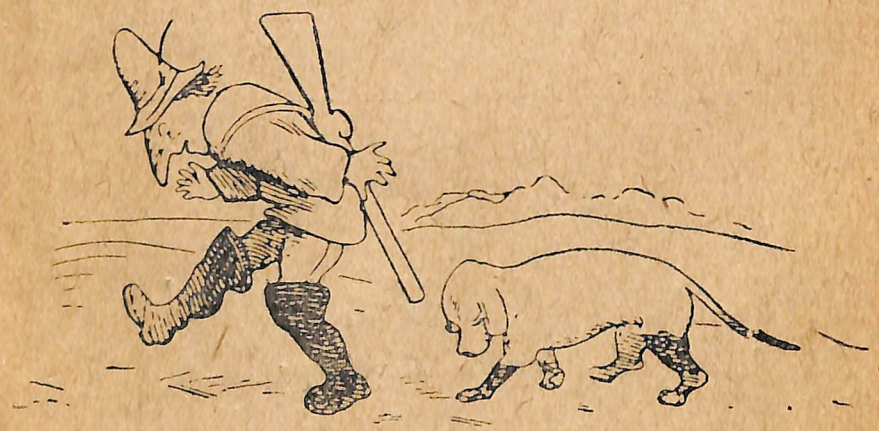

Իսկ կռկռացող յերեք ագռավները
Ուրախ և հնչուն ծիծաղում են դեռ։

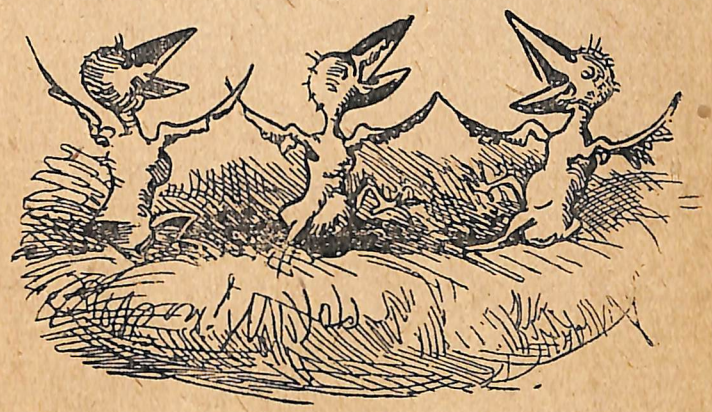

אחרא

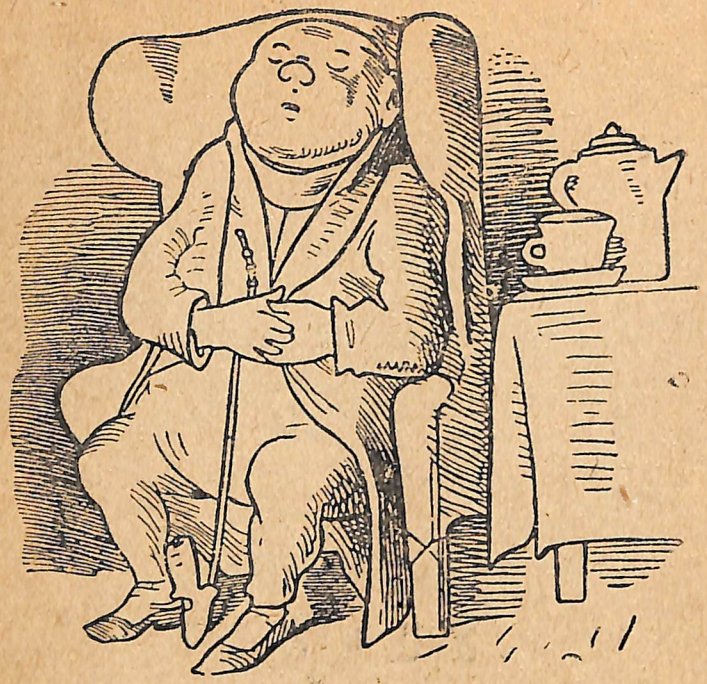

Կուշտ ճաշից հոգնած հայրիկը
Քնել է, ընկած յերազի գիրկը...

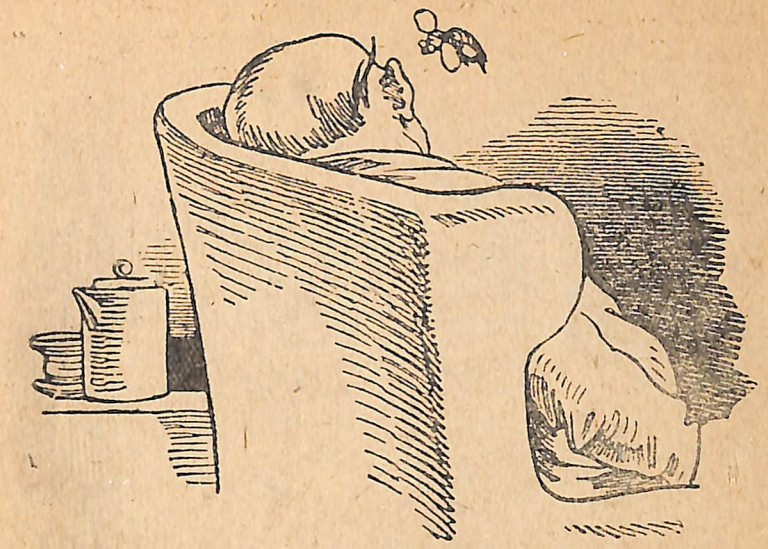

Ու հոգի հանող մի սև ճանճ չնչին—
Տըզզում է անվերջ նրա ականջին։

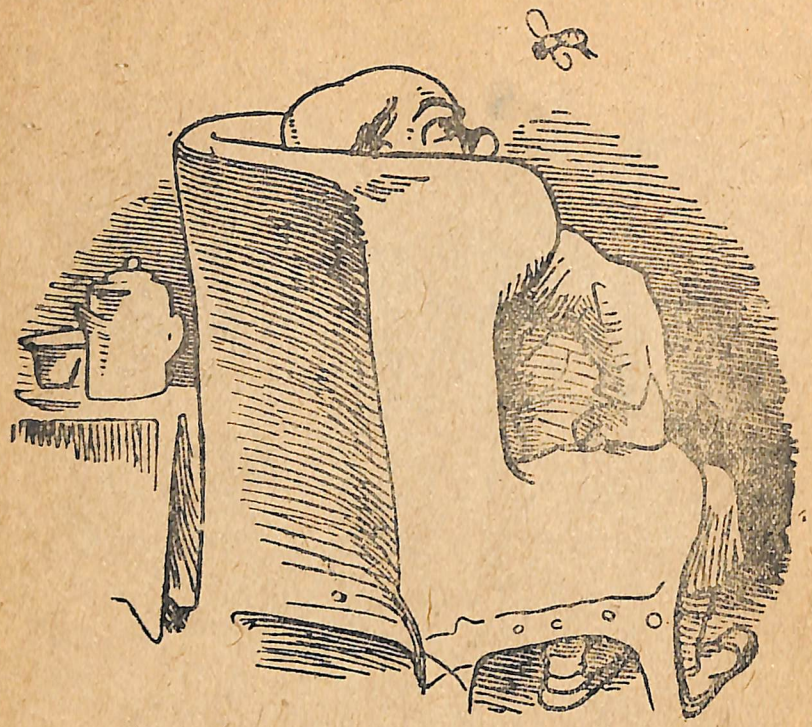

Իսկ հայրիկն անվերջ քնած մրմռում —
Թե «Վոր հանդուգն ե քունս խանգարում»։

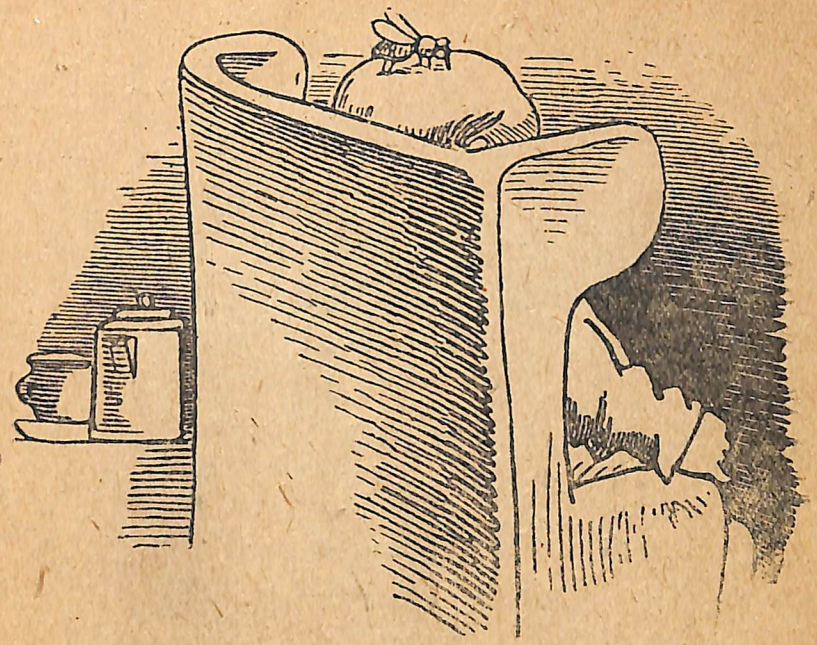

Ինչպես մի վայրում, տափարակ ու մերկ՝
Ճանճը նստեց, տես, նրբա գանգին լերկ։

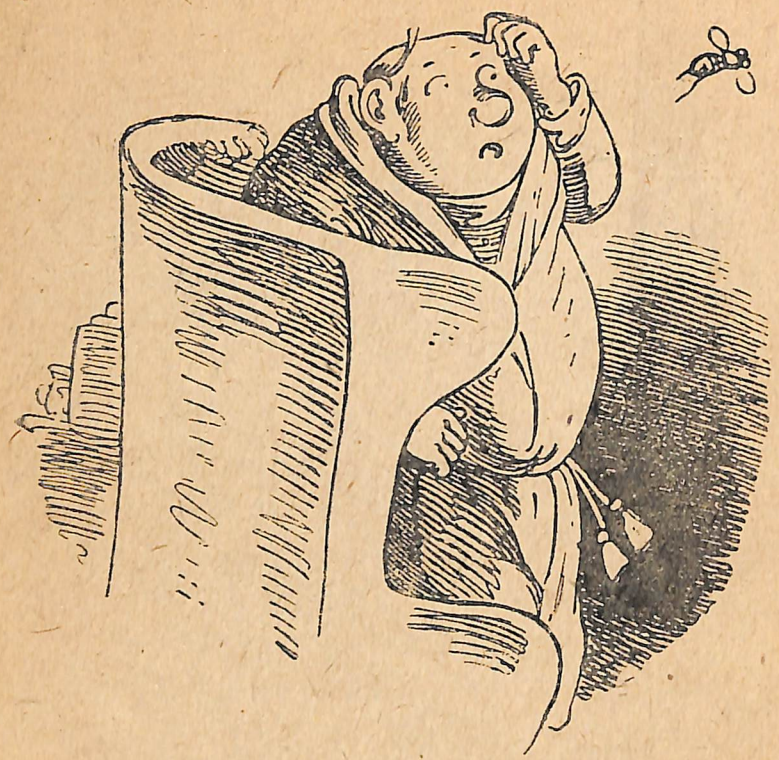

— Ա՛յ դու անպիտան, չար ու անհանգիստ,
Վո՛նց խանգարեցիր իմ քունն ու հանգիստ։

Յեվ անուշ նինջը վանելով շուտ դեն՝
Վորսի յե յելնում հայրիկը արդեն։

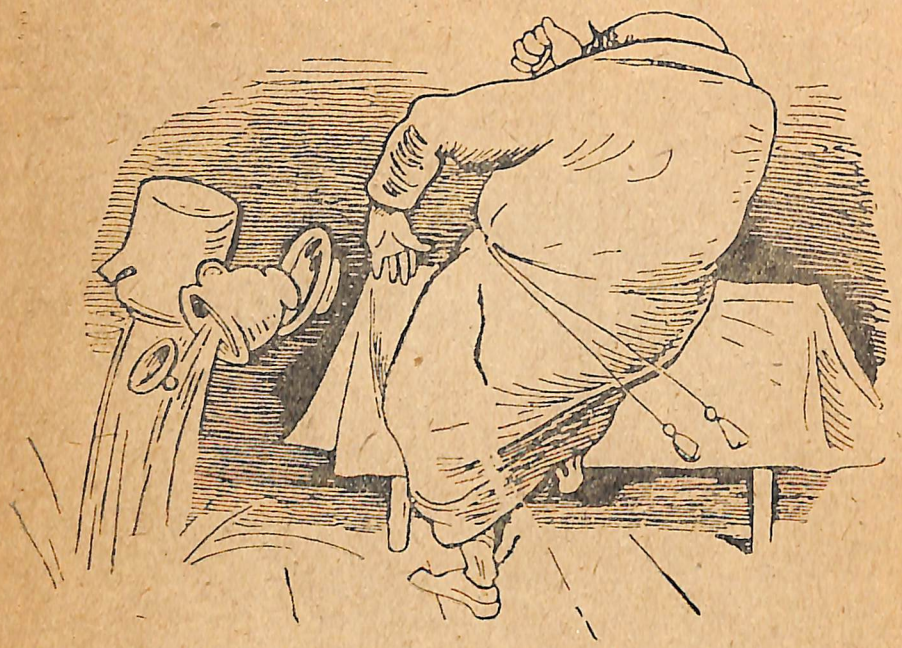

Թռչում է ամանն ահա սեղանից,
Սակայն չի փախչում ճանճը սենյակից։

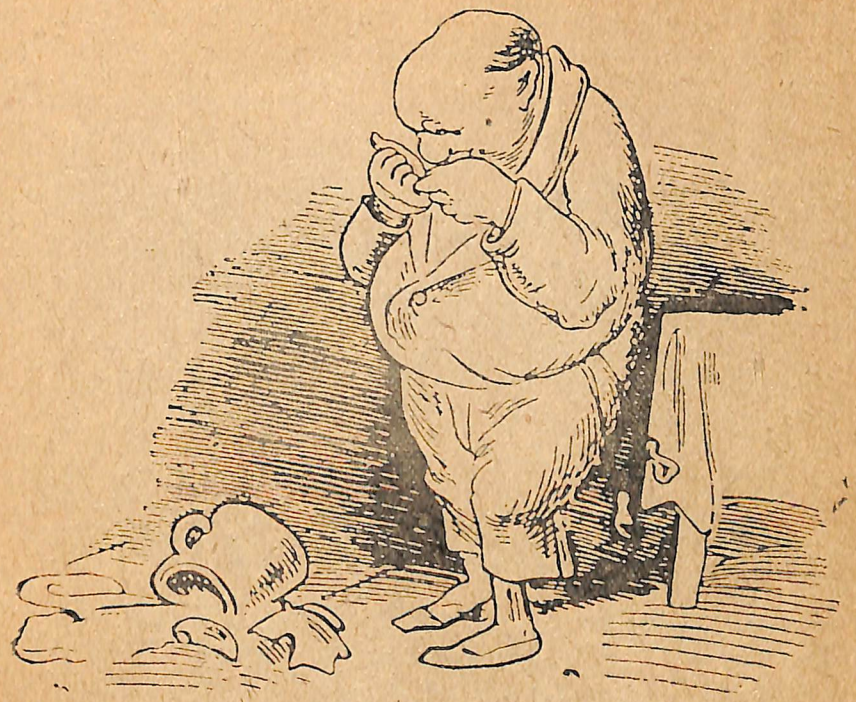

Բռունցքը սեղմած՝ հասավ լուսի մոտ.
Իսկ ՞ուր է արդյոք ճանճն այդ անամոթ։

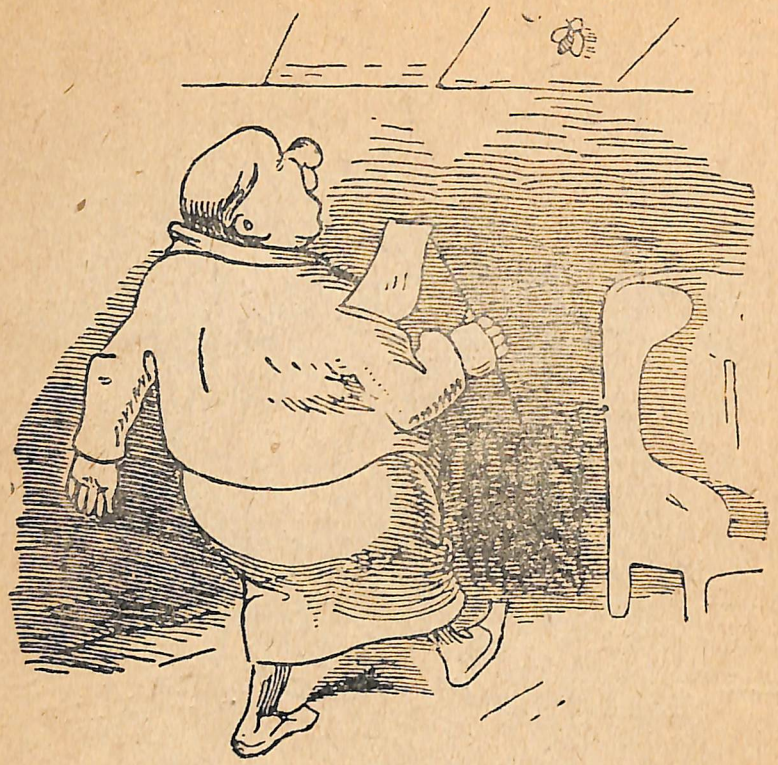

Իր բռան մեջ է կարծում է ահա.
Առաստաղին է սակայն նա հիմա։

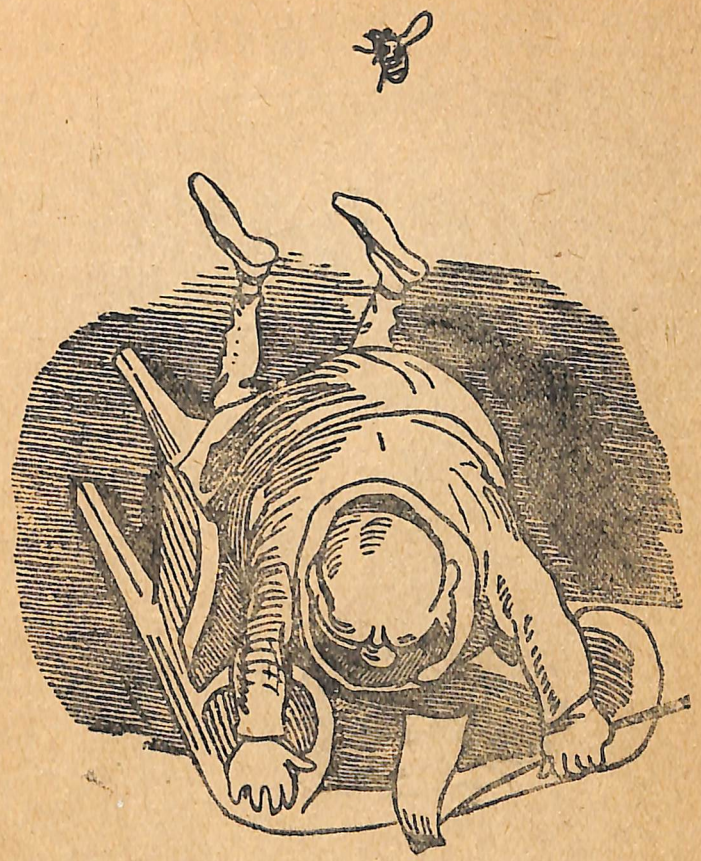

Բարձրացավ հայրիկն իր բազկաթոռին,
Սակայն բազկաթոռն ընկավ հատակին։

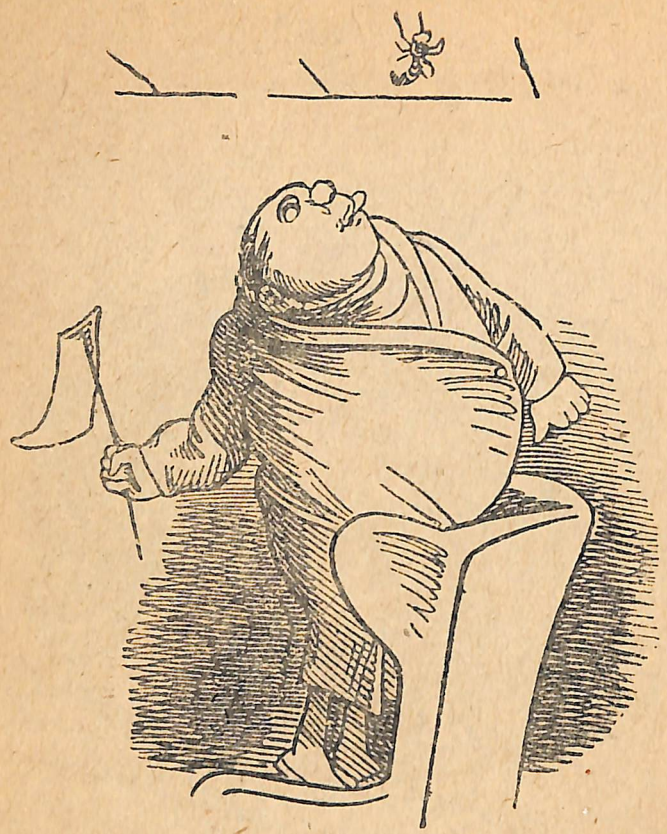

Հայրիկը սրբեց ճակատը քրտնած,
Ու նոր հարվածով ճանճին բերեց ցած։

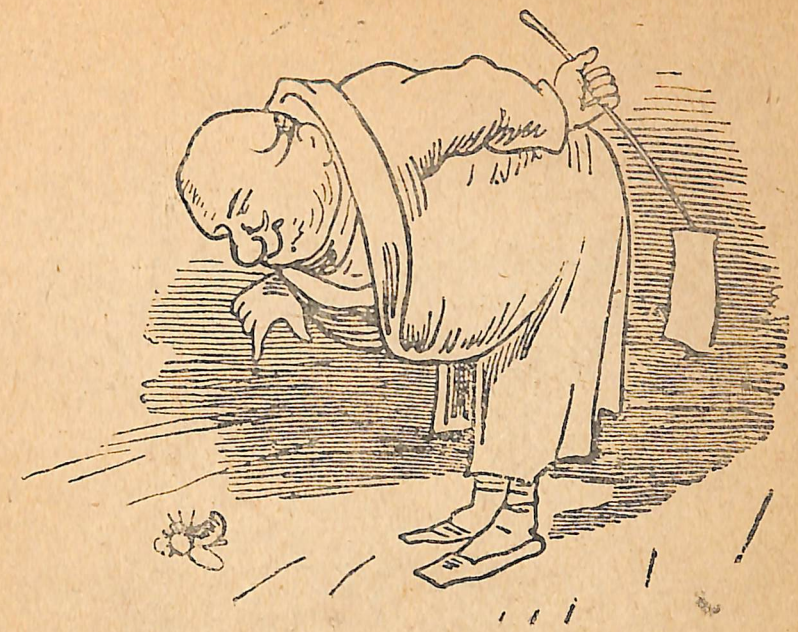

Թույլ թևերը բաց ու փորը սղմած,
Ընկել է արդեն ճանճը պատռված։

[illegible]

ՑԱՆԿ

	եջ
Ռուրախ լող	3
Ագռավի բույն	17
Ճանճ	29

Խմբագիր՝ Գ. Սարյան
Տեխ խմբագիր Ստ. Ալթունյան
Սրբագրիչ Մ. Մարտիրոսյան

Դլավլիտի լիազոր. Կ—4629, Հրատ. 4112
Պատվեր 794, տիրաժ 4000
Պետհրատի տպարան, Երևան, Լենինի, 65

«Ազգային գրադարան
NL0383227

ԳԻՆԸ 1 Ռ.

3

1239

В. БУШ

ВЕСЕЛОЕ КУПАНЬЕ

ГИЗ. АРМ. С.С.Р. ЕРЕВАН